

Andet Afsnit.

Universitetets, Kommunitetets og den polytekniske Læreanstalts økonomiske Anliggender.

A. Almindelige Bestemmelser og Forhandlinger samt Afgjørelser af enkelte Tilfælde.

1. Forpligtelsen til at deltage i Udgifterne til Brolægningen af Øster Farimagsgade.

Under 26. Maj 1883 modtog Kvæsturen Meddelelse fra Københavns Magistrat om, at Kommunalbestyrelsen i Henhold til L. 14. Decbr. 1857 § 3 havde bestemt, at Halvdelen af den til den første fuldstændige Brolægning af Øster Farimagsgade fra den tjærede Kjørebane til Webersgade medgaaede Udgift skulde udredes af de tilstødende Grundejere, og at der af denne Halvdel, efter den af Kommunalbestyrelsen vedtagne Fordeling, vilde falde paa Ejendommen Matr. Nr. 162 i Nørrevold Kvarter (botanisk Have) 3047 Kr. 36 Øre og paa Ejendommen Matr. Nr. 159 i samme Kvarter (det mellem botanisk Have og Sølgades Forlængelse beliggende Grundstykke paa 20,000 □ Al.) 1363 Kr. 92 Ø., i alt 4411 Kr. 28 Ø. Ved under 8. Decbr. 1883 at forelægge Ministeriet denne Sag udtalte Kvæstor sig paa følgende Maade.

Ved det Mageskifte, der fandt Sted mellem Staten og Universitetet om den ældre og nye botaniske Have, blev der i Henhold til § 4 i L. 6. Juli 1867 til Anlæg af en ny botanisk Have og astronomisk Observatorium udlagt et Areal af c. 21 Tdr. Land af Fæstningsterrænet mellem Sølgadens og Gothersgadens Forlængelse. For at Haven imidlertid kunde faa den rette Form ud mod den nuværende Øster Farimagsgade, blev der indledet Forhandlinger med Københavns Kommune om Afstaaelsen af tvende, denne tilhørende Triangler (paa Bebyggelsesplanen for Københavns Demarkationsterræn betegnede som Matr. Nr. 114 F. 3 og 114 F. 4) der skar sig ind i Haven fra den daværende Øster Farimagsvvej. De derom indledede Forhandlinger førte til, at Kommunen erholdt af den til botanisk Have udlagte Grund et Areal paa 30,000 □ Alen, beliggende ved Sølgadens Forlængelse, mod til Universitetet at afstaa fornævnte 2de Triangler, saaledes at det tillodes Universitetet paa disse Lodder at opføre saadanne Bygninger m. m., der maatte behøves til de i L. 6. Juli 1867 § 4 omhandlede Ojemed, medens der, for saa vidt de nævnte Lodder skulde blive benyttede i andre Ojemed,

forbeholdtes Statskassens Ret til den samme i Følge § 2 i L. 6. Juli 1867 tilkommende Halvdel af Løddernes Værdiforøgelse, hvorhos Magistraten i det oprettede Udkast til Adkomstdokumentet paa bemeldte Triangler betingede sig, at der paa disse kun maatte opføres Væxt- og Drivhuse i en udvendig Højde af 11 Alen, jfr. Aarb. f. 1873—75 S. 117 Nr. 11 og S. 121—122. Da Kommunalbestyrelsen imidlertid kort efter besluttede sig til at udvide Østervoldgade til en bred Boulevard, blev der til Kommunen afstaaet en Strækning af botanisk Have langs Voldgaden samt Voldskraaningens ved astronomisk Observatorium, mod at Kommunen tilbagegav Universitetet 20,000 □ Alen af fornævnte for Trianglerne afstaaede Areal paa 30,000 □ Alen, hvilket Jordstykke nu er betegnet som Matr. Nr. 159, jfr. Aarb. f. 1873—75 S. 122—24.

I den i Henhold til L. 6. Juli 1867 § 5 udarbejdede og af Kongen under 30. Oktbr. 1868 stadfæstede Plan for den fremtidige Bebyggelse af det mellem Fæstningsværkerne og Demarkationslinien beliggende Terræn fandtes der blandt de Gader, der skulde anlægges, Gade Nr. 8 (en Del af Øster Farimagsgade) gaende fra Gade Nr. 6. (Gothersgades Forlængelse) og i Fortsættelse af Hovedtværgade Nr. 5 (den nuværende Nørre Farimagsgade) forbi Kommunehospitalet til det Sted, hvor Øster Farimagsvej dengang forandrede sin Retning. Gaden vilde i næsten hele sin Udstrækning blive dannet ved at udvide Øster Farimagsvej ind mod Byen til 40 Alens Bredde og vilde udelukkende komme til at gaa over Kommunens og Statens Grund, jfr. Københavns Borgerrepræsentanters Forhandlinger 29. Aargang S. 125. Denne Gade, Øster Farimagsgade fra Gothersgades til Sølgades Forlængelse, berørte i hele sin Udstrækning først botanisk Have og dernæst Grundstykket Matr. Nr. 159. Den første Del, der gik fra Gothersgades Forlængelse til hen mod Kommunehospitalet, var nu brolagt; den var ligesom den Del af Gothersgadens Forlængelse, der strakte sig langs botanisk Have, anlagt paa Fæstningsværkernes Grund, ligesom ogsaa den dertil stødende Del af botanisk Have udgjorde en Del af Fæstningsterrænet. Den derpaa følgende Gadestrækning langs Kommunehospitalet var af Hensyn til dette anlagt som en tjæret Kjørebane. Resten af Gaden, der gik langs botanisk Have og det Universitetet tilhørende Grundstykke mellem Haven og Sølgadens Forlængelse, var derimod brolagt, og ved Fordelingen af de dertil medgaaede Udgifter var det, at Kommunalbestyrelsen havde paalagt Universitetet at udrede fornævnte Beløb. Den tidligere Øster Farimagsvej berørte hverken botanisk Have eller Matr. Nr. 159, og først ved dens Udvidelse ind mod Staden, dels over den Kommunen tilhørende Grund langs med den til Universitetet overdragne Triangel Matr. Nr. 114 F. 4; dels over den tidligere til Fæstningsværkerne hørende Grund, var den nuværende Øster Farimagsgade kommet til at støde op til botanisk Have og Matr. Nr. 159.

Den betydelige Udvidelse, Øster Farimagsgade nu havde erholdt, var særlig foreskrevet for at faa en bred Hovedtværgade, hvorigjennem den forventede større Færdsel kunde gaa. For botanisk Have spillede dette Gadeanlæg kun en ganske underordnet Rolle, da Universitetet kun havde Ret til at opføre Bygninger i rent videnskabeligt Ojemed paa den til det overdragne Grund, hvilket Forbehold særlig blev taget af Hensyn til det lige over for liggende Kommunehospital. Da Motivet til at paalægge de paagjældende Grundejere at udrede Bidrag til Gaders Istandsættelse væsentlig maatte søges i, at Grundene steg betydelig i Værdi ved

bedre at kunne benyttes til Bebyggelse, syntes Billighed at tale for, at Universitetet, der ikke i denne Retning opnaaede nogen Fordel ved fornævnte Gadeanlæg, ikke blev paabyrdet betydelige Omkostninger ved Anlæggelsen af en Hovedtværgade, der nærmest var foranlediget for at skaffe en bedre Forbindelse mellem Byens forskjellige Dele.

I den Sag, som Kjøbenhavns Magistrat havde anlagt mod Universitetet til Betaling af den den botaniske Have af Kommunalbestyrelsen paalagte Andel af Omkostningerne ved Istandsættelsen af Gothersgades Forlængelse, blev Universitetet ved Højesteretsdom af 24. Oktbr. 1881 frifundet, dels af Hensyn til, at Gadeanlægget, der helt gik over den til Fæstningsterrænet tidligere hørende Grund, ikke kunde anses som anlagt over »privates Grund,» jfr. L. 14. Decbr. 1857 § 7, da dette Udtryk ikke omfatter de Kommunen selv tilhørende, ikke fra private til Gadeanlæg erhvervede Grunde, dels da det i den af Kongen under 30. Oktbr. 1868 stadfæstede Byggeplan tagne udtrykkelige Forbehold om en Ret for Kommunen til at fordre Bidrag af de tilstødende Grundejere til Vejenes Anlæg ikke havde Hensyn til Fæstningsterrænet, paa hvilket den tilgrænsende Del af botanisk Have udelukkende laa. Magistraten havde i denne Sag navnlig støttet sin Paastand paa Bestemmelsen i L. 14. Decbr. 1857 § 7 om, at de i Lovens tidligere §§ indeholdte Bestemmelser ogsaa skulde finde Anvendelse paa de nye Gader og Vejanlæg over privates Grund, som Kommunalbestyrelsen maatte bestemme. Jfr. Aarb. f. 1882—83 S. 251-57.

Naar man saa hen til, at Kommunen ved Kontrakt af 29. Oktbr. 1869 paatog sig Forpligtelsen til at anlægge den Hovedtværgade, hvoraf den omhandlede Strækning af Øster Farimagsgade udgjør en Del, samt til, at dette Gadeanlæg var fremkommet ved en betydelig Udvidelse af den tidligere Øster Farimagsvej ind mod Staden, saaledes at Gaden først derved var kommet til at berøre botanisk Have og Grundstykket Matr. Nr. 159, maatte den nuværende Øster Farimagsgade paa denne Strækning i Virkeligheden betragtes som et helt nyt Gadeanlæg, og Universitetets Forpligtelse til at svare Bidrag til dets første Istandsættelse afgjøres efter de Bestemmelser, der gjaldt for saadanne Gader.

Den skete Udvidelse af Øster Farimagsvej var nu hverken for botanisk Haves Vedkommende eller for saa vidt angik Grundstykket Matr. Nr. 159 foretaget over »privates Grunde,» men i først nævnte Tilfælde over Kommunens Grund og i sidst nævnte over en Del af det tidligere Fæstningsterræn. Den ved Øster Farimagsgade beliggende Del af botanisk Have bestod, som forhen anført, i et Stykke af den fra Kommunen erhvervede Triangel Matr. Nr. 114 F 4, hvis længste Linie strakte sig langs bemeldte Gade. Da denne Triangel i sin Tid blev erhvervet, blev der af Kommunen stillet betydelige Fordringer med Hensyn til dens Bebyggelse, saaledes at der kun maatte opføres Væxthuse i en vis Højde, men uden at der ved samme Lejlighed blev paalagt Universitetet nogen som helst Forpligtelse til at yde Bidrag til Udgifterne ved det fremtidige Gadeanlæg, hvad Universitetet i modsat Fald maatte have taget i Betragtning ved Trianglernes Værdiansættelse, navnlig paa Grund af den her omhandlede Triangels Form, hvorved den med en for største Delen ringe Bredde var kommet til at ligge med en særdeles stor Façadelinie mod Øster Farimagsgade. Da et saadant Forbehold ikke var blevet taget af Kommunen, kunde Universitetet ikke anses forpligtet til at yde Bidrag til Gadens Istandsættelse paa denne Strækning. For saa vidt Matr. Nr. 159

angik, udgjorde dette Jordstykke, som foran omtalt, en Del af det Terræn, der blev udlagt til botanisk Have, og som kun maatte benyttes til Opforelse af Bygninger i videnskabeligt Øjemed. Da det saaledes udgjorde en Del af Fæstningsterrænet, var det i Følge fornævnte Højesteretsdom af 24 Oktbr. 1881 undtaget fra det i Byggeloven tagne Forbehold om en Ret for Kommunen til at fordre Bidrag af de tilstødende Grundejere til Vejenes Anlæg.

Af de anførte Grunde kunde Universitetet formentlig ikke anses forpligtet til at yde noget Bidrag til fornævnte Gadeanlæg.

Selv om man imidlertid ikke vilde betragte Øster Farimagsgade paa denne Strækning som et nyt Gadeanlæg, der faldt ind under L. 14. Decbr. 1857 § 7, men, som Magistraten gjorde, bedømme Spørgsmaalet om Universitetets Forpligtelse for saa vidt efter L. 1857 § 3, kunde man næppe komme til et andet Resultat, da denne Paragraf aabenbart ikke angik enhver offentlig, hidtil ubrolagt Gade, men kun de i Lovens § 1 omhandlede Gader, som før L. 14. Decbr. 1857 vare overtagne af det offentlige. Til de i Lovens § 1 omhandlede Gader havde Øster Farimagsgade dog aldrig for nogen Del hørt. Da imidlertid efter det nys anførte Retsspørgsmaalet i denne Sag ikke ubetinget faldt sammen med det, der forelaa i Sagen om Brolægningen af Gothersgades Forlængelse, henstillede Kvæstor, om Kammeradvokatens Erklæring ikke burde indhentes, førend der gaves Magistraten Svar.

Efter herover at have indhentet en Erklæring fra den konstituerede Kammeradvokat, tilskrev Ministeriet under 12. Jan. 1884 Kvæstor, at det ikke kunde anerkjende, at der paahvilede Universitetet som Ejer af de omspurgte Ejendomme nogen retlig Forpligtelse til at deltage i Afholdelsen af de omhandlede Udgifter, og at Spørgsmaalet derfor, saafremt Magistraten fastholdt sin Fordring, maatte henvises til Domstolens Afgjørelse. Herom meddelte Kvæstor under 14. s. M Magistraten fornøden Underretning. Magistraten tilmeldte derefter i Skrivelse af 14. Juli 1884 Ministeriet, at den samlede Kommunalbestyrelse havde vedtaget at frafalde Fordringen paa Erlæggelsen af de Universitetet paalignede Bidrag til Brolægningen af den omspurgte Gade, i Betragtning af, at det maatte erkjendes, at Gadens Brolægning, som af Kvæsturen fremhævet, næppe havde medført nogen videre Fordel for Universitetet, medens det maatte antages, at Bestemmelsen i L. 14. Decbr. 1857 § 3 om, at Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at indtil Halvdelen af de med en Gades Brolægning forbundne Udgifter skal godtgjøres Kommunen af de tilstødende Grundejere, netop væsentlig var motiveret ved Hensynet til den Fordel, Gadens Brolægning maatte antages at medføre for disse.

2. Forøgelse af Kvæsturens Personale.

Under 25. Avg. 1884 gjorde Kvæstor Indstilling til Ministeriet om, at Kvæsturens Personale maatte blive forøget med en Assistent, idet han til Begrundelse heraf udtalte følgende

Antallet af Stillinger i Kvæsturen var senest bestemt ved Ministeriets Skrivelse af 10. Marts 1862, efter at Soro Akademis Regnskab var henlagt under Kvæsturen, og det tillige var paalagt denne at udarbejde det samlede Regnskab for de lærde Skoler og den almindelige Skolefond. Om en Forøgelse af det saaledes bestemte Antal var der ikke senere rejst Spørgsmaal, men at der i lang

Tid havde været en stigende Trang til en saadan Forøgelse, vilde formentlig fremgaa af følgende Oplysninger. Siden 1. April 1862, da Sorø Akademis Formue allerede var henlagt under Kvæsturen, til Udgangen af Finansaaret 1883—84 var Formuen for de Kvæsturen underlagte Fonds voxet med mere end 5 Mill. Kr. I Forbindelse dermed havde der i alt været en Tilgang af henved 500 Pantedebitorer, hvoraf der i 1879. paa en Gang tilkom 230 i Anledning af det Udlaan af omtrent 1¼ Mill. Kr., som blev foranlediget ved, at Statskassen dækkede det kgl. Theaters Gjæld til Sorø Akademi. Fremdeles bemærkede han, at den Formuestilvæxt i det nævnte Tidsrum, som faldt paa Legatmidler, nemlig 700000 Kr., paa Grund af de indbyrdes forskellige fundatsmæssige Bestemmelser for disse havde medført særlig Forøgelse af Arbejde og Ansvar. Allerede Formuens Tilvæxt turde saaledes lede hen til at søge Kvæsturens Personale forøget; men endnu større Betydning i saa Henseende havde det dog, at der samtidig med Formueforøgelsen var sket en betydelig Udvidelse og Forgrening af Udgifterne for de Kvæsturen underlagte Fonds. Denne Tilvæxt havde ikke blot sin Forklaring i Formueforøgelsen i Forbindelse med, at der i det ommeldte Tidsrum var tilkommet aarlige Tilskud fra Statskassen, i alt over 200000 Kr. til Formaalene for de nævnte Fonds, men tillige deri, at disse Formaal stadig gjorde større Krav gjældende. Det samlede aarlige Beløb af de gennem Kvæsturen foranstaltede Udgifter var derfor i de sidste 22 Aar i alt steget med mere end 500000 Kr., fordelte i en Mangfoldighed af Udbetalinger, i hvilken Henseende det anførtes, at alene et paa Kommunitetets Udgiftspost 2 tilkommet Beløb af 60000 Kr. til Understøttelser for studerende i Finansaaret 1883—84 havde medført 1,662 Udbetalinger. Til den Forøgelse i Udbetalinger, som hin Stigen i de aarlige Udgifter med 500000 Kr. havde medført, maatte imidlertid lægges den forøgede Regnskabsførelse og Regnskabsforklaring, som havde sin Grund i, at de saaledes tilkomne Udgifter vare spredte paa en Række af uensartede Udgiftsposter, hvoraf mange, skjønt de i Finansloven vare opførte med et samlet Beløb, i Virkeligheden forgrenede sig i indbyrdes afgrænsede Bevillinger.

Det anførte vilde formentlig være tilstrækkeligt til at begrunde Forøgelsen af Kvæsturens Personale med en Assistent, der maatte ønskes aflagt med den samme Lønning, som ved Ministeriets Skrivelse af 17. Jan. 1883 var fastsat for den allerede nu i Kvæsturen bestaaende Assistentplads, nemlig 1400 Kr. Om den fremtidige Ordning forbeholdt han sig at indkomme med nærmere Andragende, saa snart det maatte vise sig, hvorvidt og hvorledes den ansøgte Forøgelse af Personalet kunde ventes bevilget, idet han dog allerede nu i saa Henseende bemærkede følgende.

Uden at forøge Kvæsturens Personale havde Ministeriet ved Skrivelse af 22. Juli 1879 (Aarb. f. 1878—79 S. 798) truffet Foranstaltning til at afhjælpe Bogholderkontorets Trang til forøget Arbejdskraft ved at omfordele Forretningerne saaledes, at en Del af Bogholderiet blev bestemt til under Kvæstors Ansvar at skulle føres ved det til Kvæsturens Sekretariat henlagte Personale. Ved denne Bestemmelse blev der givet Bogholderkontoret en virkelig Hjælp; men efter den Erfaring, som i de forløbne 5 Aar var vundet, og under Hensyn til den Arbejdsforøgelse, som i dette Tidsrum var kommet til for det nævnte Kontor, ansaa han denne Hjælp for utilstrækkelig. Den Maade, hvorpaa denne Hjælp var skaffet

til Veje, havde tilmed gjort det umuligt for Kvæstor ved det til Sekretariatet henlagte Personale at træde hjælpende til paa de Tider, da Kassereren og Kassekontrolløren vare trykkede af det forøgede Arbejde; og dog vilde det af de foranførte Oplysninger fremgaa, at det ikke alene var Bogholderkontoret, for hvilket Kvæsturens forøgede Arbejde var blevet til Byrde. Men naar saaledes Ministeriets Skrivelse af 22. Juli 1879 maatte erkjendes ikke at afhjælpe den Mangel paa Arbejdskraft, som nu for Tiden og for Kvæsturen i det hele var tilstede, vilde det formentlig være rettest, at det ved den nævnte Skrivelse afgjorte Spørgsmaal gjenoptoges til Overvejelse, saa meget mere som den Deling af Bogholderiet, der ved hin Skrivelse var blevet indført, var afvigende fra de Bestemmelser, hvorefter Regnskabsførelsen i Kvæsturen i øvrigt var ordnet. Medens nemlig Grundbestemmelsen for Ordningen af Arbejdet i Kvæsturen var, at den administrerende Virksomhed var overdraget Kvæstor, hvorimod Regnskabsførelsen under Kvæstors Tilsyn blev besørget ved Embedsmænd paa disses eget Ansvar, var nu Regnskabsførelsen for Aktiverne at besørge under Kvæstors Ansvar, altsaa uden det Tilsyn, som ved den øvrige Regnskabsførelse var tilstede. Hertil kom, at det alene var den ommeldte Deling af Bogholderiet, der havde medført den ved Ministeriets Skrivelse fastsatte Indretning af delte Kasse- og Kontrakassebøger. Om nu end den Ulempe, som derved var voldt Kassereren og Kassekontrolløren, ikke maatte have nogen afgjørende Betydning, saa var det dog, saaledes som Arbejdet ogsaa for dem var taget til, uimodsigeligt, at en Tilbagevenden til samlede Kasse- og Kontrakassebøger maatte anses for ønskelig.

Saafernt Kvæsturens Personale bevilgedes forøget med en Assistent, var det hans Agt at andrage paa, at den tilkomne Assistentplads maatte blive henlagt til Bogholderkontoret, saaledes at dette dermed atter overtog det samlede Bogholderi. Den Arbejdskraft i Sekretariatet, som hidtil var anvendt til Bogføring, vilde da af Kvæstor kunne stilles til Disposition for Regnskabsførerne i Kvæsturen i det hele, det være sig Bogholder, Kasserer, Kassekontrollør eller Forvalter, til Hjælp ved de Arbejder, som disse paa eget Ansvar havde at udføre. En endelig Ordning, som for en længere Tid sikrede Udførelsen af Kvæsturens Arbejder paa rette Maade, vilde han dermed ikke antage for fastsat; men Synspunktet for Andragendet om Oprettelsen af en Assistentplads var ogsaa kun det at tilvejebringe en saadan Forøgelse af Kvæsturens Personale, som i den nærmeste Fremtid maatte anses for nødvendig, eftersom dygtige og samvittighedsfulde Arbejdskræfter i Kvæsturen ellers maatte ventes for Tiden at ville blive opslidte.

Endelig begrundede Kvæstor nærmere et Andragende om, at der maatte blive tilstaaet Fuldmægtig ved Kvæsturens Bogholderkontor Jørgensen et personligt Tillæg af 300 Kr. Ved Skrivelse af 27. Avg. 1884 bifaldt Ministeriet, at der paa Finanslovsforslaget f. 1885—86 maatte optages 1400 Kr. til Lønning for en Assistentplads i Kvæsturen og 300 Kr. som personligt Tillæg for Fuldmægtig Jørgensen, saaledes at det samlede Beløb 1700 Kr. ligelig fordeltes paa Universitetets og Kommunitetets samlede Lønningssummer.

3. Om Universitetets Almanakprivilegium.

Efter at Indenrigsministeriet havde ladet udarbejde og i Sommeren 1883 til Gjennemsyn af Almanakens Redaktor, Prof. Schiellerup, sendt et Udkast til en

Omordning af Markederne i Jylland og Fyn, der tænkes sat i Kraft fra Aaret 1884, udtalte Komiteen for Almanakens Udgivelse og Forhandling i Skrivelse til Konsistorium, at det var umuligt at faa denne nye Ordning optages i selve Almanaken for 1884, eftersom de forskjellige Almanaker dels vare, dels vilde være færdig trykte til den Tid, da Markedsordningen endelig vilde kunne vedtages, og den paaviste det uhensigtsmæssige i, bortset fra de dermed forbundne store Omkostninger, ved en Følgeseddel at gjøre denne bekendt for Publikum. Den indstillede derfor, at det maatte søges udvirket, at den paatænkte nye Ordning, udsattes til Aaret 1885.

Dette anbefalede Konsistorium i Skrivelse til Undervisningsministeriet af 4. Juli, og efter at Ministeriet derefter havde forelagt Indenrigsministeriet Sagen, samtykkede sidst nævnte Ministerium i, at den nye Ordning af Markederne først traadte i Kraft fra Aaret 1885 at regne. Herom meddelte Undervisningsministeriet fornøden Underretning i Skrivelse af 11. Septbr. 1883.

— Efter Indstilling fra Almanakkomiteen og Konsistorium har Ministeriet under 10. Maj 1884 bifaldet, at der tilstaaes det islandske Selskab »Þjóðvinafjelag«, første Gang for Almanaken for 1885, den Begunstigelse ved Indkjøb af den islandske Almanak til Indlemmelse i nogle af bemeldte Selskab udgivne Bøger, at Selskabet, efter at der aarlig paa sædvanlig Maade er betalt den fastsatte Afgift af 3,500 Explr. af fornævnte Almanak, erholder de næste 500 Explr. af denne udleverede uden Afgift, og at der, naar Selskabet tager over 4,000 Explr., af hver derefter følgende 50 Explr., udleveres det 6 Explr. frit, alt mod at Retten til ved Aarets Udgang at faa Afgiften tilbagebetalt for de usolgte Exemplarer frafalder.

— Efter Indstilling fra Almanakkomiteen har Konsistorium under 1. Maj 1884 bifaldet, at en fra en Forening til Dyrenes Beskyttelse i Aalborg modtaget Anvisning »Om Drab af overflødige Dyr« optages i Universitetets almindelige Almanak for 1885, for saa vidt Pladsen maatte tillade det.

— Ved Skrivelse af 15. Febr. 1884 har Ministeriet i Henhold til derom indhentede Erklæringer fra Konsistorium og Almanakkomiteen tilladt, at et her i Landet indført Skrift »Velocipedisten Jahrbuch« for 1884, hvori findes optaget en Dagfortegnelse foruden astronomiske Bemærkninger, forhandles, uden at der forlanges Afgift til Universitetet. Almanakkomiteen havde i sin Erklæring udtalt, at det ommeldte Skrift maatte henregnes til de i kgl. Resol. 23. Decbr. 1831 nævnte, i hvilke den optagne Almanak eller Kalender udgjør den mindst betydelige og væsentlige Del af Skrift.

B. Enkelte Foranstaltninger.

1. Universitetets Landsbykirker.

Da Ledøvs Kirke havde vist sig at være i en meget brøstfældig Tilstand, indledede Ministeriet Forhandling med Bygningsinspektøren om, hvad der til Forebyggelse af Ulykkestilfælde vilde være at foretage. I Henhold til dennes Erklæring paalagde Ministeriet ham under 28. Febr. 1884 at træffe de fornødne Foranstaltninger til